

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>מימרא-statement- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מקרא-key:	סוכה-החליל	מאן דאמר													
	מירא	ולא היה חצר בירושלים.													גב: <
	מירא	תנא: אשה היתה בוררת חטים לאור של בית השואבה.													גג: <
	מירא	חסידים ואנשי מעשה כל.													גג: <
	מירא	תנו רבנן: יש מהן אומרים אשרי ילדותנו שלא ביישה את זקנותנו - אלו חסידים ואנשי מעשה, ויש מהן אומרים אשרי זקנותנו שכפרה את ילדותנו - אלו בעלי תשובה. אלו ואלו אומרים אשרי מי שלא חטא, ומי שחטא ישוב ומחול לו.													גג: <
	מירא	תניא: אמרו עליו על הלל הזקן כשהיה שמה בשמחת בית השואבה אמר כן: אם אני כאן - הכל כאן, ואם אני כאן - מי כאן.													גג: <
	מירא	הוא היה אומר כן: [הלל] למקום שאני אוהב שם רגלי מוליכות אותי, אם תבא אל ביתי - אני אבא אל ביתך, אם אתה לא תבא אל ביתי - אני לא אבא אל ביתך, שנאמר (שמות, כ, כד) בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתך.													גג: <
	מירא	[הלל] אף הוא ראה גלגולת אחת שצפה על פני המים, אמר לה: על דאטפת אטפוך, ומטיפוך יטופוך.													גג: <
	מירא	רבי יוחנן: רגלוהי דבר איניש אינון ערבין ביה, לאתר דמיתבעי תמן מובילין יתיה.													גג: <
	מירא	הנהו תרתי כושאי דהוו קיימי קמי שלמה, (מלכים א, ד, ג) אליהרף ואחיה בני שישא, סופרים דשלמה הוו. יומא חד חזייה למלאך המות דהוה קא עציב. אמר ליה: אמאי עציבת? אמר ליה: דקא בעו מינאי הני תרתי כושאי דיתבי הכא. מסרינהו לשעירים שדרינהו למחוזא דלון. כי מטו למחוזא דלון שכיבו. למחר חזיא מלאך המות דהוה קבדח, אמר ליה: אמאי בדיחת? אמר ליה: באתר דבעו מינאי תמן שדרתינהו. מיד פתח שלמה ואמר: רגלוהי דבר איניש אינון ערבין ביה, לאתר דמיתבעי תמן מובילין יתיה.													גג: <
	מירא	תניא: אמרו עליו על רבן שמעון בן גמליאל כשהיה שמה שמחת בית השואבה היה נוטל שמנה אבוקות של אור, וזורק אחת ונוטל אחת ואין נוגעות זו בזו. וכשהוא משתחוה נועץ שני גודליו בארץ ושוחה, ונושק את הרצפה וזוקף, ואין כל בריה יכולה לעשות כן. וזו היא קידה.													גג: <
	מירא	[לוי] לוי אחוי קידה קמיה דרבי, ואיטלע.													גג: <
	מירא	והא גרמא ליה?													גג: <
	מירא	והאמר רבי אלעזר: לעולם אל יטיח אדם דברים כלפי מעלה, שהרי אדם גדול הטיח דברים כלפי מעלה ואיטלע, ומנו - לוי.													גג: <
	מירא	הא והא גרמא ליה.													גג: <
	מירא	לוי הוה מטייל קמיה דרבי בתמני סכיני.													גג: <
	מירא	שמואל קמיה שבור מלכא בתמניא מזגי חמרא.													גג: <
	מירא	אביי קמיה דרבה בתמניא בעי, ואמרי לה בארבעה ביעי.													גג: <
	מירא	תניא, אמר רבי יהושע בן חנניה: כשהיינו שמחים שמחת בית השואבה לא ראינו שינה בעינינו. כיצד? שעה ראשונה - תמיד של שחר, משם - לתפלה, משם - לקרבן מוסף, משם - לתפלת המוספין, משם - לבית המדרש, משם - לאכילה ושתיה, משם - לתפלת המנחה, משם לתמיד של בין הערבים, מכאן ואילך - לשמחת בית השואבה.													גג: <
	מירא	איני?													גג: <
	מירא	והאמר רבי יוחנן: שבועה שלא אישן שלשה ימים - מלקין אותו וישן לאלתר.													גג: <
	מירא	אלא הכי קאמר: לא טעמנו טעם שינה, דהו מנמנמי אכתפא דהדדי.													גג: <
	מירא	חמש עשרה מעלות.													גג: <
	מירא	רבי חסדא לההוא מדרבנן דהוי קמסדר אגדתא קמיה: שמיע לך הני חמש עשרה מעלות כנגד מי אמרם דוד?													גג: <
	מירא	אמר ליה, הכי אמר רבי יוחנן: בשעה שזכה דוד שיתין, קפא תהומא ובעי למשטפא עלמא, אמר דוד חמש עשרה מעלות והורידן.													גג: <
	מירא	אי הכי, חמש עשרה מעלות? יורדות מיבעי ליה.													גג: <
	מירא	אמר ליה: הואיל ואדכרתך, הכי אתמר:													גג: <
	מירא	[אתמר] בשעה שזכה דוד שיתין קפא תהומא ובעא למשטפא עלמא, אמר דוד: מי איכא דידע אי שרי למכתב שם אחספא ונשדיה בתהומא ומנח? ליכא דקאמר ליה מידי. אמר דוד: כל דידע למימר ואינו אומר - יחנק בגרונו.													גג: <

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>מימרא-statement- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מקרא-key:	סוכה-החליל	מאן דאמר													
מימרא															
נשא אחיתופל קל וחומר בעצמו: ומה לעשות שלום בין איש לאשתו, אמרה תורה: שמי שנכתב בקדושה ימחה על המים, לעשות שלום לכל העולם כולו - על אחת כמה וכמה.	[אחיתופל]														ג:
שרי.	אמר ליה: [אחיתופל]														ג:
כתב שם אחספא, ושדי לתהומא, ונחית תהומא שיתסר אלפי גרמידי. כי חזי דנחית טובא, אמר: כמה דמידלי טפי מירטב עלמא. אמר חמש עשרה מעלות ואסקיה חמיסר אלפי גרמידי, ואוקמיה באלפי גרמידי.															ג:
שמע מינה, סומכא דארעא אלפי גרמידי.	עולא:														ג:
והא חזינן דכרינן פורתא ונפקי מיא															ג:
ההוא מסולמא דפרת.	רב משרשיא:														ג:
ועמדו כהנים בשער העליון שיוורד כו'.															ג:
למעלה עשירית דנחית חמשה וקאי אעשרה, או דלמא דנחית עשרה וקאי אחמשה?	בעי רבי ירמיה:														ג:
תיקו.															ג:
ממשמע שנאמר (יחזקאל ה) ופניהם קדמה איני יודע שאחוריהם אל היכל ה? אלא מה תלמוד לומר אחוריהם אל היכל ה' - מלמד שהיו פורעין עצמן ומתריזין כלפי משה.	תנו רבנן:														ג:
אנו ליה וליה עינינו כו'.															ג:
איני?															ג:
כל האומר שמע שמע כאילו אמר מודים מודים	והאמר רבי זירא:														ג:
המה משתחוים קדמה, ואנו ליה, ועינינו ליה מיחלות.	אלא הכי אמרי:														ג:
אין פוחתין מעשרים ואחת תקיעות במקדש, ואין מוסיפין על ארבעים ושמנה.															ג:
בכל יום היו שם עשרים ואחת תקיעות במקדש: שלש לפתיחת שערים, ותשע לתמיד של שחר, ותשע לתמיד של בין הערבים.															ג:
ובמוספין היו מוסיפין עוד תשע.															ג:
ובערב שבת היו מוסיפין שש: שלש להבטיל את העם ממלאכה, ושלש להבדיל בין קדש לחול.															ג:
ערב שבת שבתך החג היו שם ארבעים ושמנה: שלש לפתיחת שערים, שלש לשער העליון, ושלש לשער התחתון, ושלש למילוי המים, ושלש על גבי מזבח, תשע לתמיד של שחר, ותשע לתמיד של בין הערבים, ותשע למוספין. שלש להבטיל את העם מן המלאכה, ושלש להבדיל בין קודש לחול.															ג:
מתניתין דלא כרבי יהודה.															ג:
הפוחת לא יפחות משבע, והמוסיף לא יוסיף על שש עשרה.	דתניא, רבי יהודה:														ג:
במאי קא מיפלגי?															ג:
תקיעה תרועה תקיעה אחת היא	רבי יהודה סבר:														ג:
תקיעה לחוד ותרועה לחוד.	ורבנן סברי:														ג:
מאי טעמא דרבי יהודה?															ג:
אמר קרא (במדבר י) ותקעתם תרועה אלמא תרועה ותקיעה אחת היא.	[רבי יהודה]														ג:
ורבנן															ג:
ההוא לפשוטה לפניה ולאחריה הוא דאתא.	[רבנן]														ג:
ורבנן מאי טעמייהו?															ג:
דכתיב (במדבר י) ובהקהיל את הקהל לתקעו ולא תריעו, ואי סלקא דעתך תקיעה תרועה אחת היא, אמר רחמנא פלגא דמצוה עביד ופלגא לא עביד?	[רבנן]														ג:
ורבי יהודה															ג:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>											
מקרא-key:	סוכה-החליל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
	ההוא לסימנא בעלמא הוא דאתא.	[רבי יהודה]	!										
	ורבנן		ז										
	סימנא הוא, ורחמנא שויה מצוה.	[רבנן]	!										
	כמאן אזלא הא דאמר רב כהנא:												
	אין בין תקיעה לתרועה ולא כלום	[רב כהנא]											
	כמאן? - כרבי יהודה.												
	פשיטא		ז										
	מהו דתימא אפילו כרבנן, ולאפוקי מדרבי יוחנן		!										
	שמע תשע תקיעות בתשע שעות ביום - יצא	דאמר: [רבי יוחנן]	!										
	קא משמע לן.		!										
	ואימא הכי נמי		ז										
	אם כן, מאי ולא כלום?		!										
	ערב שבת שבתוך החג כו'.												
	ואילו למעלה עשירית - לא קתני.												
	מתניתין מני												
	רבי אליעזר בן יעקב היא.												
	שלוש למעלה עשירית	דתניא: [ת"ק]	!										
	שלוש על גבי המזבח.	רבי אליעזר בן יעקב:	!										
	האומר למעלה עשירית - אינו אומר על גבי המזבח, והאומר על גבי המזבח - אינו אומר למעלה עשירית.												
	מאי טעמא דרבי אליעזר בן יעקב?												
	כיון דתקע לפתיחת שערים, למעלה עשירית למה לי דתקע? האי לאו שער הוא. הלכך, על גבי המזבח עדיף.	[רבי אליעזר בן יעקב]	!										
	כיון דתקע למילוי המים, על גבי המזבח למה לי? הלכך, למעלה העשירית עדיף.	ורבנן סברי:											
	(במדבר י') ובני אהרן הכהנים יתקעו בחצצרות שאין תלמוד לומר יתקעו, שכבר נאמר (במדבר י') ותקעתם בחצצרות על עלתיכם ועל זבחי שלמיכם ומה תלמוד לומר יתקעו? - הכל לפי המוספין תוקעין.	כי אתא רבי אחא בר חנינא מדרומא, אייתי מתניתא בידיה: הוא תני לה והוא אמר לה: [רבי אחא בר חנינא]											
	לומר שתוקעין על כל מוסף ומוסף.												
	ערב שבת שבתוך החג היו שם ארבעים ושמונה.	תנן:											
	ואם איתא, ליתני: שבת שבתוך החג, משכחת לה חמשין וחד												
	לפי שאין תוקעין לפתיחת שערים בשבת.	רבי זירא:											
	מאן הא דלא חש לקימחא? - חזא: דבכל יום תנן. ועוד: אי נמי כהדדי נינהו, ליתני: שבת שבתוך החג היו שם ארבעים ושמונה, דשמעת מינה תרתי: שמעת מינה דרבי אליעזר בן יעקב, ושמעת מינה דרבי אחא בר חנינא.	רבא:											
	לפי שאין תוקעין למילוי מים בשבת, דבצרי טובא.	אלא אמר רבא:											
	וליתני נמי: ראש השנה שחל להיות בשבת, דהא איכא תלתא מוספין: מוסף דראש השנה, מוסף דראש חודש, מוסף דשבת												

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>		<p>מקרא-key:</p>											
סוכה-החליל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
ערב שבת שבתוך ההג איצטריך ליה, לאשמעינן כדרכי אליעזר בן יעקב.												!	גד		
אטו מי קאמר ליתני הא ולא ליתני הא? ליתני הא וליתני הא?												?	גד		
תנא ושייר.												!	◇	גד	
מאי שייר דהאי שייר?												?	גד		
שייר ערב הפסח.												!	◇	גד	
אי משום ערב הפסח - לאו שירא הוא, דהא מני - רבי יהודה היא												?	גד		
מימיהם של כת שלישית לא הגיעה לומר (תהלים קטז) אהבתי כי ישמע ה' מפני שהיו עמה מועטין.	דאמר: [רבי יהודה]											■	◇	גד	
והא אמרת רישא דלא כרבי יהודה?												!	גד		
ודלמא האי תנא סבר לה כוותיה בחדא, ופליג עליה בחדא.												?	◇	גד	
אלא: מאי שייר דהאי שייר?												?	גד		
שייר ערב הפסח שחל להיות בערב שבת, אפיק שית ועייל שית.												!	◇	גד	
ואין מוסיפין על ארבעים ושמונה.													■	גד	
ולא, והא איכא ערב הפסח שחל להיות בשבת, דאי לרבי יהודה - חמשין וחדא, אי לרבנן - חמשין ושבע												?	◇	גד	
כי קתני - מידי דאיתיה בכל שנה, ערב הפסח שחל להיות בשבת, דליתיה בכל שנה ושנה - לא קתני.												!	◇	גד	
אטו ערב שבת שבתוך ההג מי איתיה בכל שנה? זימנין דלא משכח ליה, והיכי דמי - כגון שחל יום טוב ראשון בערב שבת.												?	◇	גד	
כי מקלעינן יום טוב ראשון בערב שבת, מדחי דחינן ליה												!	◇	גד	
מאי טעמא												^	גד		
כיון דאיקלע יום טוב הראשון של חג להיות בערב שבת, יום הכיפורים אימת הוי? - בחד בשבת, הלכך דחינן ליה.												!	◇	גד	
ומי דחינן ליה?												?	גד		
חלבי שבת קריבין ביום הכיפורים	והא תנן:											?	◇	גד	
הא דתניא: יום הכיפורים שחל להיות ערב שבת לא היו תוקעין, ובמוצאי שבת לא היו מבדילין - דברי הכל היא.	ואמר רבי זירא: כי הוינן בי רב בבבל, הוה אמרי: כי סליקית להתם, אשכחתייה לרבי יהודה בריה דרבי שמעון בן פזי דיתיב וקאמר:											?	◇	גד	
לא קשיא, הא - רבנן, הא - אחרים היא.												!	◇	גד	
אין בין עצרת לעצרת, ואין בין ראש השנה לראש השנה אלא ארבעה ימים בלבד, ואם היתה שנה מעוברת - חמשה.	דתניא, אחרים אומרים:											!	■	◇	גד
ראש חדש שחל להיות בשבת - שיר של ראש חדש דוחה שיר של שבת.	מיתיבי:											?	■	◇	גד
ואי איתא - לימא דשבת ולימא דראש חדש												?	גד		
מאי דוחה - דוחה לקדם.	רב ספרא:											!	◇	גד	
ואמאי? תדיר ושאינו תדיר - תדיר קודם												?	◇	גד	
לידע שהוקבע ראש חדש בזמנו.	רבי יוחנן:											!	◇	גד	
והאי היכירא עבדינן? הא היכירא אחרייתא עבדינן												?	גד		

<p>disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>מימרא-statement ■ ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה ■</p>
--	---

סוכה-החליל		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
חלבי תמיד של שחר ניתנין מחצי כבש ולמטה במזרח, ושל מוספין ניתנין מחצי כבש ולמטה. ראש חדש ניתנין תחת כרכוב המזבח ולמטה.	דתנן:	⚡											נה:
לידע שהוקבע ראש חדש בזמנו.	ואמר רבי יוחנן:	⚡											נה.
תרי היכירא עבדינן, דחוי האי - חוי, וחוי בהאי - חוי.		!											נה.
יכול כשם שתוקעין על שבת בפני עצמו ועל ראש חדש בפני עצמו, כך יהיו תוקעין על כ תלמוד לומר (במדבר י) ובראשי חדשכם	מיתבי, דתני רבא בר שמואל:												נה.
תיובתא דרבי אחא תיובתא.													נה.
מאי תלמודא?													נה.
אמר קרא ובראשי חדשכם - הוקשו כל חדשים כולם זה לזה.	אביי:												נה.
כתיב חדשכם וכתיב ובראשי, ואיזה חדש שיש לו שני ראשים - הוי אומר זה ראש השנה חדשכם - חד היא.	רב אשי:												נה.
בחולו של מועד, בראשון מה היו אומרים (תהלים כט) הבו לה' בני אלים, בשני מה היו א ורשע אמר אלהים, בשלישי מה היו אומרים - (תהלים צד) מי יקום לי עם מרעים, בו אומרים - (תהלים צד) בינו בוערים בעם, בחמישי מה היו אומרים - (תהלים פא) הסירו ב ששי מה היו אומרים - (תהלים פב) ימוטו כל מוסדי ארץ. ואם חל שבת באחד מהם - י	ועוד, תניא:												נה.
מנח בהו סימנא: הומבה"י	רב ספרא:												נה.
מנח בהו סמנא: הומבה"י	רב פפא:												נה.
וסימנך: אמבוהא דספרי.													נה.
תיובתא דרבי אחא בר חנינא, תיובתא.													נה.
והא רבי אחא בר חנינא קרא ומתניתא קאמר													נה.
לומר שמאריכין בתקיעות.	רבינא:												נה.
לומר שמרבה בתוקעין.	רבנן דקיסרי משמיה דרבי אחא:												נה.
ואנן דאית לן תרי יומי, הכי עבדינן?													נה.
שני ידחה	אביי	♦	!										נה.
שביעי ידחה.	רבא:	♦	!										נה.
תניא כותיה דרבא:													נה.
אם חל שבת להיות באחד מהן - ימוטו ידחה.	[תניא]												נה.
אתקין אמימר בנהרדעא דמדלגי דלוגי.	[אמימר]												נה.
יום טוב הראשון של חג היו שם שלשה עשר פרים, אילים שנים, ושעיר אחד. נשתירו ע כבשים לשמונה משמרות.													נה:
ביום ראשון - ששה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד.													נה:
בשני - חמשה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד.													נה:
בשלישי - ארבעה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד.													נה:
ברביעי - שלשה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד.													נה:
בחמישי - שנים מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד.													נה:
בששי - אחד מקריב שנים, והשאר אחד אחד.													נה:
בשביעי - כולן שוין.													נה:

מימרא-statement ■
קושיא-challenge ◊
שאלה-question ^
תירוץ-answer !
ראיה-proof ■

◊ **חולקים-disputants**
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < **מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment**
 O **מעשה-story**

מקרא-key:

Talmud Navigator

סוכה-החליל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
בשמיני - חזרו לפייס כברגלים.												
מי שהקריב פרים היום לא יקריב למחר, אלא חוזרין חלילה.	אמר:											
נימא מתניתין רבי היא ולא רבנן												
פר הבא בשמיני - בתחילה מפסין עליו, דברי רבי.	דתניא: [רבי]											
אחת משתי משמרות דלא שלשו בפרים עושה אותן	הכמים:											
אפילו תימא רבנן, אטו שתי משמרות לא אפסי בעי?												
כמאן אזלא הא דתניא:												
כל המשמרות שונות ומשלשות, חוץ משני משמרות, ששונות ואין משלשות.	[תניא]											
נימא רבי ולא רבנן												
אפילו תימא רבנן, מאי לא שלשו - בפרי החג.												
ומאי קא משמע לן?												
הא קא משמע לן מי שהקריב פרים היום לא יקריב למחר, אלא חוזרין חלילה.												
הני שבעים פרים כנגד מי - כנגד שבעים אומות. פר יחידי למה - כנגד אומה יחידה. משל למלך בשר ודם שאמר לעבדיו: עשו לי סעודה גדולה. ליום אחרון אמר לאוהבו: עשה לי סעודה קטנה, כדי שאהנה ממך. אוי להם לגויים שאבדו ואין יודעין מה שאבדו, בזמן שבית המקדש קיים - מזבח מכפר עליהן, ועכשיו מי מכפר עליהן?	רבי אלעזר: רבי יוחנן:											
בשלשה פרקים בשנה היו כל משמרות שוות: באימורי הרגלים, ובחילוק לחם הפנים.												
בעצרת אומר לו: הילך מצה הילך חמץ.												
משמר שזמנו קבוע הוא מקריב תמידין נדרים ונדבות ושאר קרבנות צבור - ומקריב את הכל.												
אמורי הרגלים? של גבוה ניהון												
מה שאמור ברגלים.	רב חסדא:											
מנין שכל המשמרות שוות באימורי הרגלים - תלמוד לומר (דברים יח ו) ובא בכל אות נפשו ושרת. יכול אף בשאר ימות השנה כן - תלמוד לומר מאחד שעריך לא אמרתי אלא בשעה שכל ישראל נכנסין בשער אחד.	תנו רבנן:											
ובחילוק לחם הפנים כו.												
מנין שכל המשמרות שוות בחילוק לחם הפנים - תלמוד לומר (דברים יח ח) חלק כחלק יאכלו, כחלק עבודה כך חלק אכילה? ומאי אכילה? אילימא קרבנות - מהתם נפקא: (ויקרא ז ט) לכהן המקריב אותה לו תהיה. אלא - לחם הפנים. יכול אף בחובות הבאות שלא מחמת הרגל ברגל - תלמוד לומר (דברים יח ח) לבד ממכרו על האבות. מה מכרו האבות זה לזה - אני בשבתי ואתה בשבתי.	תנו רבנן:											
בעצרת אומר לו הילך וכו'.												
סוכה ואחר כך זמן	איתמר, רב:											
זמן ואחר כך סוכה.	רבה בר בר חנה											
סוכה ואחר כך זמן, חיובא דיומא עדיף.	רב:											
זמן ואחר כך סוכה, תדיר ושאינו תדיר - תדיר קודם.	רבה בר בר חנה:											
לימא רב ורבה בר בר חנה בפלוגתא דבית שמאי ובית הלל קמיפלגי												
דברים שבין בית שמאי ובית הלל בסעודה:	דתנו רבנן:											
מברך על היום ואחר כך מברך על היין	בית שמאי:											

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

מקרא-key:

סוכה-החליל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מברך על היין ואחר כך מברך על היום.	בית הלל:	◊	■	‡								ג.
מברך על היום ואחר כך מברך על היין - שהיום גורם ליין שיבא, וכבר קידש היום ועדיין יין לא בא.	בית שמאי:	■		‡								ג.
מברך על היין ואחר כך מברך על היום. שהיין גורם לקידושא שתאמר. דבר אחר: ברכת היין תדירה, וברכת היום אינה תדירה, תדיר ושאינו תדיר - תדיר קודם.	בית הלל:	■		‡								ג.
לימא רב דאמר כבית שמאי ורבה בר בר חנה דאמר כבית הלל				‡								ג.
אנא דאמרי אפילו לבית הלל, עד כאן לא קאמרי בית הלל התם - אלא שהיין גורם לקידושא שתאמר, אבל הכא - אי לאו זמן, מי לא אמרינן סוכה?	אמר לך רב:			!								ג.
אנא דאמרי אפילו לבית שמאי, עד כאן לא אמרי בית שמאי התם - אלא שהיום גורם ליין שיבא, אבל הכא - אי לאו סוכה, מי לא אמרינן זמן?	רבה בר בר חנה אמר לך:			!								ג.
בעצרת אומר לו: הילך מצה הילך חמץ.	תנן:			‡	■							ג.
והא הכא, דחמץ עיקר ומצה טפל, וקתני: הילך מצה והילך חמץ				‡								ג.
תיובתא דרב				‡								ג.
תנאי היא	אמר לך רב:			!								ג.
הילך מצה הילך חמץ	דתניא: [ת"ק]			!	■							ג.
הילך חמץ הילך מצה.	אבא שאול			!	■							ג.
לא כדברי רב דאמר סוכה ואחר כך זמן, אלא: זמן ואחר כך סוכה.	דרש רב נחמן בר רב חסדא:			◊	■							ג.
סוכה ואחר כך זמן.	רב ששת בריה דרב אידי			◊	■							ג.
והלכתא: סוכה ואחר כך זמן.				■								ג.
משמר שזמנו קבוע [וכו'] ושאר קרבנות צבור.											■	ג. <
לאתווי מאי?											^	ג.
לאתווי פה העלם דבר של צבור, ושעירי עבודה זרה.											!	ג.
והוא מקריב את הכל											■	ג. <
אתווי מאי?											^	ג.
לאתווי קייץ המזבח.											!	ג.
יום טוב הסמוך לשבת, בין מלפניה בין לאחריה, היו כל המשמרות שוות בחילוק לחם הפנים.											■	ג. מ
חל להיות יום אחד להפסיק בינתים, משמר שזמנו קבוע - היה נוטל עשר חלות, והמתעכב נוטל שתיים.											■	ג.
ובשאר ימות השנה - הנכנס נוטל שש והיוצא נוטל שש.	[ת"ק]										◊	ג.
הנכנס נוטל שבע, והיוצא נוטל חמש.	רבי יהודה:										◊	ג.
הנכנסין חולקין בצפון והיוצאין בדרום.											■	ג.
בילגה לעולם חולקת בדרום, וטבעתה קבועה, וחלונה סתומה.											■	ג.
מאי מלפניה ומאי מלאחריה?											^	ג.
אילימא לפנייה - יום טוב ראשון, לאחרייה - יום טוב אחרון											!	ג.
היינו שבת שבתוך החג											‡	ג.
אלא: לפנייה - יום טוב אחרון, לאחרייה - יום טוב ראשון.											!	ג.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

מקרא-key:		Talmud Navigator										
סוכה-החליל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
מימרא	מאי טעמא?									▲		
	כיון דהני מקדמי והני מאחרי - תיקנו רבנן מילתא, כי היכי דניכלו בהדי הדדי.									!	◇	
	חל יום אחד:										■	
	והני תרתי מאי עבידתיהו?									‡	◇	
	בשכר הגפת דלתות.									!	◇	
	ונימא ליה: דל בדל									‡		
	בוצינא טבא מקרא.									!	◇	
	ובמוספין חולקין.										■	
	משמרה היוצאת עושה תמיד של שחר ומוספין. משמרה הנכנסת עושה תמיד של בין הערבים ובוזיכין.									‡	◇	
	ואילו מוספין חולקין לא קתני									‡		
	האי תנא בחלוקה לא קא מיירי.									!	◇	
	והא תנא דבי שמואל, דמיירי בחלוקה, ובמוספין חולקין לא קתני									‡	◇	
	משמרה היוצאת - עושה תמיד של שחר ומוספין, משמרה הנכנסת - עושה תמיד של בין הערבים ובוזיכין. ארבעה כהנים היו נכנסין שם, שנים ממשמר זו ושנים ממשמר זו, וחולקין לחם הפנים.									■	‡	◇
	ואילו במוספין חולקין לא קתני									‡		
	תיובתא דרב יהודה תיובתא.									■	◇	
	הנכנסין חולקין בצפון.										■	
	הנכנסין חולקין בצפון - כדי שיראו שהן נכנסין, והיוצאין חולקין בדרום - כדי שיראו שהן יוצאין. בילגה לעולם חולקת בדרום.									■	◇	
	מעשה במרים בת בילגה שהמירה דתה, והלכה ונשאת לסרדיוט אחד ממלכי יוונים. כשנכנסו יוונים להיכל היתה מבעטת בסנדלה על גבי המזבח, ואמרה: לוקוס לוקוס, עד מתי אתה מכלה ממונן של ישראל ואי אתה עומד עליהם בשעת הדחק וכששמעו חכמים בדבר קבעו את טבעתה, וסתמו את חלונה.									○	■	◇
	משמרתו שוהה לבא, ונכנס ישבב אחיו עמו, ושימש תחתיו. אף על פי ששכיני הרשעים לא נשתכרו - שכיני בילגה נשתכרו, שבילגה לעולם חולקת בדרום וישבב אחיו בצפון.									○	■	◇
	בשלמא למאן דאמר משמרתו שוהה לבא - היינו דקנסינן לכולה משמר, אלא למאן דאמר מרים בת בילגה שהמירה דתה, משום ברתיה קנסינן ליה לדידיה?									‡		
	אין, כדאמרי אינשי: שותא דינוקא בשוקא, או דאבוה או דאימיה.									!	◇	
	ומשום אבוה ואימיה קנסינן לכולה משמרה?									‡		
	אוי לרשע אוי לשכיניו, טוב לצדיק טוב לשכיניו, שנאמר (ישעיהו ג): אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו.									!	◇	
	הדרן עלך החליל וסליקא לה מסכת סוכה										◇	

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת O story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>		<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה</p>															
ביצה-ביצה	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
ביצה שנולדה ביום טוב, בית שמאי אומרים: תאכל	[בית שמאי]													♦	■	ב. ב.	
לא תאכל.	בית הלל:													♦	■	ב. ב.	
שאור בכזית, וחמץ בככותבת	בית שמאי:													♦	■	ב. ב.	
זה וזה בכזית.	בית הלל:													♦	■	ב. ב.	
השווחט חיה ועוף ביום טוב, בית שמאי אומרים: יחפור בדקר ויכסה	[בית שמאי]													♦	■	ב. ב.	
לא ישחוט אלא אם כן היה לו עפר מוכן מבעוד יום. ומודים, שאם שחט - שיחפור בדקר ויכסה, שאפר כירה מוכן הוא.	בית הלל:													♦	■	ב. ב.	
במאי עסקינן?													^	◊	ב. ב.		
אילימא בתרנגולת העומדת לאכילה														!	ב. ב.		
מאי טעמייהו דבית הלל? אוכלא דאפרת הוא														?	ב. ב.		
אלא בתרנגולת העומדת לגדל ביצים														!	ב. ב.		
מאי טעמייהו דבית שמאי? מוקצה היא														?	ב. ב.		
ומאי קושיא? דלמא בית שמאי לית להו מוקצה?														?	ב. ב.		
קא סלקא דעתין: אפילו מאן דשרי במוקצה - בנווד אסר														!	ב. ב.		
מאי טעמייהו דבית שמאי?														?	ב. ב.		
לעולם בתרנגולת העומדת לגדל ביצים, ודאית ליה מוקצה אית ליה נולד, ודלית ליה מוקצה לית ליה נולד, בית שמאי כרבי שמעון ובית הלל כרבי יהודה.	רב נחמן:													!	◊	ב. ב.	
ומי אמר רב נחמן הכי?														?	ב. ב.		
מגביהין מעל השלחן עצמות וקליפין	והתנן: בית שמאי:													?	■	◊	ב. ב.
מסלק את הטבלא כולה ומנערה.	בית הלל:													?	■	◊	ב. ב.
אנו אין לנו אלא בית שמאי כרבי יהודה, ובית הלל כרבי שמעון	ואמר רב נחמן:													?	◊	ב. ב.	
גבי שבת, דסתם לן תנא כרבי שמעון	אמר לך רב נחמן:													!	◊	ב. ב.	
מחתיכין את הדלוועין לפני הבהמה, ואת הנבלה לפני הכלבים	דתנן:													!	■	ב. ב.	
מוקים לה לבית הלל כרבי שמעון.														!	◊	ב. ב.	
אבל גבי יום טוב דסתם לן תנא כרבי יהודה														!	◊	ב. ב.	
אין מבקעין עצים מן הקורות ולא מן הקורה שנשברה ביום טוב	דתנן:													!	◊	ב. ב.	
מוקים לה לבית הלל כרבי יהודה.														!	◊	ב. ב.	
מכדי, מאן סתמיה למתניתין - רבי, מאי שנא בשבת דסתם לן כרבי שמעון, ומאי שנא ביום טוב דסתם לן כרבי יהודה?														?	◊	ב. ב.	
שבת דחמירא ולא אתי לזולוי בה - סתם לן כרבי שמעון דמיקל, יום טוב דקיל ואתי לזולוי ביה - סתם לן כרבי יהודה דחמיר.	אמרי:													!	◊	ב. ב.	
במאי אוקימתא, בתרנגולת העומדת לגדל ביצים ומשום מוקצה, אי הכי אדמפליגי בביצה לפלגו בתרנגולת														?	◊	ב. ב.	
להודיעך כחן דבית שמאי דבנווד שרי.														!	◊	ב. ב.	
ולפלוגי בתרנגולת להודיעך כחן דבית הלל דבמוקצה אסר?														?	◊	ב. ב.	
וכי תימא כח דהתירא עדיף														!	◊	ב. ב.	

מימרא-statement ■ **קושיא-challenge** ⚡ **שאלה-question** ^ **תירוץ-answer** ! **ראיה-proof** ■

♦ **חולקים-disputants** **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review** ◊ **מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment** < **ממעשה-story** O

■ **מקרא-key**

Talmud Navigator

ביצה-ביצה	מאיך דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ונפלוג בתרווייהו:												◊
תרנגולת העומדת לגדל ביצים, היא וביצתה, בית שמאי אומרים: תאכל	[בית שמאי]											⚡
לא תאכל.	בית הלל:											⚡
לעולם בתרנגולת העומדת לאכילה, וביום טוב שחל להיות אחר השבת עסקינן, ומשום הכנה	אלא אמר רבה:											◊
כל ביצה דמתילדא האידינא - מאתמול גמרה לה.	וקסבר רבה:											◊
ורבה לטעמיה												■
מאי דכתיב (שמות טז) והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו - חול מכן לשבת, וחול מכן ליום טוב, ואין יום טוב מכן לשבת, ואין שבת מכינה ליום טוב.	דאמר רבה:											◊
אלא מעתה, יום טוב בעלמא תשתרי:	אמר ליה אביי:											⚡
גזרה משום יום טוב אחר השבת.												◊
שבת דעלמא תשתרי:												⚡
גזרה משום שבת אחר יום טוב.												!
ומי גזרינן?												⚡
השווחט את התרנגולת ומצא בה ביצים גמורות - מותרות לאכלן ביום טוב.	והא תניא:											⚡
ואם איתא, ליגזר משום הנך דמתילדן ביומיהן												⚡
ביצים גמורות במעי אמן מילתא דלא שכיחא היא, ומילתא דלא שכיחא - לא גזרו בה רבנן.	אמר ליה: [רבה]											!
גזרה משום פירות הנושרין	רב יוסף:											!
פירות הנושרין טעמא מאי - גזרה שמא יעלה ויתלוש, היא גופה גזרה, ואנן ניקום ונגזור גזרה לגזרה?	אמר ליה אביי:											⚡
כולה חדא גזרה היא.												!
גזרה משום משקין שזבו.	רבי יצחק:											!
משקין שזבו טעמא מאי - גזרה שמא יסחוט, היא גופה גזרה ואנן ניקום ונגזור גזרה לגזרה?	אמר ליה אביי:											⚡
כולה חדא גזרה היא.												!
כולהו כרב נחמן לא אמרי - כי קושיין. כרבה נמי לא אמרי - הכנה לית להו. אלא, רב יוסף מאי טעמא לא אמר כרבי יצחק?												⚡
ביצה אוכלא, ופירות אוכלא, לאפוקי משקין דלאו אוכלא.	אמר ליה: [רב יוסף]											!
ורבי יצחק מאי טעמא לא אמר כרב יוסף?												⚡
ביצה בלועה ומשקין בלועין, לאפוקי פירות דמגלו וקיימו.	אמר ליה: [רבי יצחק]											!
ואף רבי יוחנן סבר גזרה משום משקין שזבו.												■
דרבי יוחנן רמי דרבי יהודה אדרבי יהודה, ומשני												■
אין סוחטין את הפירות להוציא מהן משקין, ואם יצאו מעצמן - אסורין.	תנן: [ת"ק]											◊
אם לאוכלין - היוצא מהן מותר, ואם למשקין - היוצא מהן אסור.	רבי יהודה:											◊
אלמא: כל אוכלין לרבי יהודה אוכלא דאפרת הוא												■
מתנה אדם על כלכלה של פירות ביום טוב ראשון ואוכלה בשני, וכן ביצה שנולדה בראשון תאכל בשני.	ורמינהו [רבי יוחנן] ועוד אמר רבי יהודה:											⚡

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בשני - אין, בראשון - לא												
מוחלפת השיטה.	ומשני רבי יוחנן:											
ומדקא מרמי להו אהדדי - שמע מינה חד טעמא הוא.												
לעולם לא תיפוך	רבינא:											
לדידי אפילו בראשון נמי שריא, דאוכלא דאפרת הוא, אלא לדידכו אודו לי מיהת דבשני שריא, דשתי קדושות הן	ורבי יהודה לדבריהם דרבנן קאמר להו:											
לא, קדושה אחת היא.	ואמרי ליה רבנן:											
הכא בתרנגולת העומדת לגדל ביצים, ורבי יהודה לטעמיה, דאית ליה מוקצה.	רבינא בריה דרב עולא:											
אחד ביצה שנולדה בשבת ואחד ביצה שנולדה ביום טוב אין מטלטלין אותה לא לכסות בה את הכלי, ולא לסמוך בה כרעי המטה. אבל כופה עליה את הכלי בשביל שלא תשבר. וספיקא אסורה. ואם נתערבה באלף - כולן אסורות.	מיתיבי:											
בשלמא לרבה דאמר משום הכנה - הוי ספיקא דאורייתא, וכל ספיקא דאורייתא לחומרא. אלא לרב יוסף ולרבי יצחק, דאמרי משום גזרה, ספיקא דרבנן היא, וכל ספיקא דרבנן לקולא												
סיפא אתאן לספק טרפה.												
אי הכי, אימא סיפא:												
נתערבה באלף - כולן אסורות.	[סיפא]											
אי אמרת בשלמא ספק יום טוב ספק חול - הוי דבר שיש לו מתירין. וכל דבר שיש לו מתירין - אפילו באלף לא בטיל. אלא אי אמרת ספק טרפה - דבר שאין לו מתירין היא, ותבטל ברובא												
וכי תימא: ביצה חשובה ולא בטלה												
הניחא למאן דאמר כל שדרכו לימנות שנינו, אלא למאן דאמר את שדרכו לימנות שנינו, מאי איכא למימר?												
מי שהיו לו חבילי תלתן של כלאי הכרם - ידלקו. נתערבו באחרות, ואחרות באחרות - כולן ידלקו, דברי רבי מאיר	דתנן: [רבי מאיר]											
יעלו באחת ומאתים.	חכמים:											
את שדרכו למנות מקדש	שהיה רבי מאיר אומר:											
אינו מקדש אלא ששה דברים בלבד.	חכמים:											
שבעה.	רבי עקיבא											
ואלו הן: אגוזי פרך, ורמוני באדן, וחביות סתומות, וחלפי תרדין, וקלחי כרוב, ודלעת יוגית.	[חכמים]											
מוסיף אף ככרות של בעל הבית.	רבי עקיבא:											
הראוי לערלה - ערלה, הראוי לכלאי הכרם - כלאי הכרם.												
את שדרכו למנות שנינו	ואתמר עלה, רבי יוחנן:											
כל שדרכו למנות שנינו.	רבי שמעון בן לקיש:											
הניחא לרבי שמעון בן לקיש, אלא לרבי יוחנן מאי איכא למימר?												
האי תנא - תנא דליטרא קציעות הוא, דאמר: כל דבר שבמנין, אפילו בדרבנן לא בטיל, וכל שכן בדאורייתא.	רב פפא:											
ליטרא קציעות שדרסה על פי עגול, ואינו יודע באיזה עגול דרסה על פי חבית, ואינו יודע באיזו חבית דרסה על פי כורת, ואינו יודע באיזו כורת דרסה. רבי מאיר אומר: רבי אליעזר אומר: רואין את העליונות כאילו הן פרודות, והתחתונות מעלות את העליונות.	דתנן: [רבי מאיר - רבי אליעזר]											
אם יש שם מאה פומין יעלו, ואם לאו הפומין אסורין, והשולים מותרין.	[רבי מאיר] - רבי יהושע:											
אם יש שם מאה פומין יעלו, ואם לאו - הפומין אסורין והשולים מותרין.	[רבי יהודה - רבי אליעזר]											

<p>disputants-חולקים ◊ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < story-מעשה O</p>		<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge ; שאלה-question ^ תירוץ-answer! ראיה-proof ■</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>						
ביצה-ביצה	מימרא	מאן דאמר								
אפילו יש שם שלש מאות פומין לא יעלו.	רבי יהודה] - רבי יהושע:		!	◊					ד.	
דרסה בעגול ואינו יודע באיזה עגול דרסה - דברי הכל יעלו.	[דברי הכל]		!	■					ד.	
דברי הכל? היינו פלוגתייהו			;						ד.	
הכי קאמר: דרסה בעגול ואינו יודע באיזה מקום עגול דרסה, אי לצפונה אי לדרומה - דברי הכל יעלו.	רב פפא:		!						ד.	
לעולם ספק יום טוב ספק חול הוא דבר שיש לו מתירין, וכל דבר שיש לו מתירין - אפילו בדרבנן לא בטיל.	רב אשי:				!		◊		ד.	
ביצה תאכל היא ואמה.	תניא, אחרים אומרים משום רבי אליעזר:						◊	■	ד.	
במאי עסקינן?								^	ד.	
אלימא בתרנגולת העומדת לאכילה								!	ד.	
פשיטא דהיא ואמה שריא.								;	ד.	
אלא בתרנגולת העומדת לגדל ביצים								!	ד.	
היא ואמה אסורה								;	ד.	
תאכל אגב אמה.	רבי זירא:							!	◊	
היכי דמי?								^	ד.	
כגון שלקחה סתם, נשחטה - הובררה דלאכילה עומדת, לא נשחטה - הובררה דלגדל ביצים עומדת.	אביי:							!	◊	
גוזמא קתני.	רב מרי:							!	◊	
ביצה תאכל היא ואמה, ואפרוח וקליפתו.	דתניא, אחרים אומרים משום רבי אליעזר:				■	■			◊	
מאי קליפתו?						^		■	ד.	
אלימא קליפה ממש								!	■	
קליפה בת אכילה היא?								;	■	
אלא: אפרוח בקליפתו								!	■	
עד כאן לא פליגי רבנן עליה דרבי אליעזר בן יעקב אלא היכא דיצא לאויר העולם, אבל היכא דלא יצא לאויר העולם - לא פליגי.								;	■	
אלא: אפרוח וקליפתו - גוזמא, הכא נמי: תאכל היא ואמה - גוזמא.								!	■	
שבת ויום טוב, רב אמר: נולדה בזה אסורה בזה	אתמר:רב]							◊	■	
נולדה בזה מותרת בזה.	רבי יוחנן:							◊	■	
נימא קסבר רב קדושה אחת היא?								;		
הלכה כארבעה זקנים, ואליבא דרבי אליעזר	והאמר רב:							;	■	
שתי קדושות הן	דאמר:רב] אליעזר]							;	■	
אלא הכא בהכנה דרבה קמיפליגי								!		
אית ליה הכנה דרבה	רב:							◊	■	
לית ליה הכנה דרבה.	רבי יוחנן:							◊	■	
כתנאי:									■	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>מימרא-statement- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מקרא-key:	ביצה-ביצה	מאן דאמר	מימרא												
	נולדה בשבת - תאכל ביום טוב, ביום טוב - תאכל בשבת.	[ת"ק]		◆	■										ד.
	עדיין היא מחלוקת שבת שמאי אומרים: תאכל, ובית הלל אומרים: לא תאכל.	רבי יהודה אומר משום רבי אליעזר:		◆	■										ד.
	אושפיזכניה דרב אדא בר אהבה הווי ליה הנך ביצים מיום טוב לישבת, אתא לקמיה, אמר ליה: מאי לאטוניהו האידינא וניכלניהו למחר?	אמר ליה: [רב אדא בר אהבה]					^	o							ד.
	מאי דעתיך - רב ורבי יוחנן - הלכה כרבי יוחנן, אפילו רבי יוחנן לא קא שרי אלא לגומעה למחר, אבל ביומיה - לא.	והתניא:							■	■					ד.
	אחת ביצה שנולדה בשבת ואחת ביצה שנולדה ביום טוב - אין מטלטלין אותה לא לכסות בה את הכלי, ולא לסמוך בה כרעי המטה.	אמר ליה: [רב פפא]					^	o							ד.
	אושפיזכניה דרב פפא, ואמרי לה ההוא גברא דאתא לקמיה דרב פפא, הווי ליה הנך ביצים משבת ליום טוב. אתא לקמיה, אמר ליה: מהו למכלניהו למחר?	כי אתא למחר אמר ליה: [רב פפא]							o						ד.
	זיל האידינא ותא למחר, דרב לא מוקי אמורא עלויה מיומא טבא לחבריה משום שכרות.	הא אמר רבא:											!		ד.
	הלכתא כותיה דרב בהני תלת, בין לקולא בין לחומרא.	רבי יוחנן:												■	ד.
	עצים שנשרו מן הדקל בשבת אסור להסיקן ביום טוב, ואל תשיבני ביצה. מאי טעמא? ביצה משום דביומא נמי חזיא לגומעה, ולא קא שרי לה עד למחר - מידע ידיע דבת יומא אסורה. עצים, דלא חזו ליומיהו, אי שרי להו למחר - אתי למימר: ביומיהו נמי שרו, ואתמול משום שבת הוא דלא חזו להסקה.	רב מתנה:												■	ד.
	עצים שנשרו מן הדקל לתוך התנור ביום טוב - מרבה עליהם עצים מוכנים ומסיקן.	והא קא מהפך באיסורא												ז	ד.
	כיון דרובא דהיתרא נינהו, כי קא מהפך בהיתרא קא מהפך.	והא קא מבטל איסורא לכתחלה												!	ד.
	והא קא מבטל איסורא לכתחלה	אין מבטלין איסור לכתחלה	ותנן:											■	ד.
	הני מילי בדאורייתא, אבל בדרבנן מבטלין.	ולרב אשי, דאמר:												■	ד.
	כל דבר שיש לו מתירין, אפילו בדרבנן לא בטיל	מאי איכא למימר?												ז	ד.
	הני מילי היכא דאיתיה לאיסורא בעיניה, הכא מקלא קלי איסורא.	אתמר: [רב]												◆	ד.
	שני ימים טובים של גליות, רב אמר: נולדה בזה מותרת בזה	רב אסי:												◆	ד.
	נולדה בזה אסורה בזה.													ז	ד.
	לימא קא סבר רב אסי קדושה אחת היא?	[רב אסי]												■	ד.
	והא רב אסי מבדיל מיומא טבא לחבריה	רב אסי ספוקי מספקא ליה, ועביד הכא לחומרא והכא לחומרא.												!	ד.
	רב אסי ספוקי מספקא ליה, ועביד הכא לחומרא והכא לחומרא.	רבי זירא:												■	ד.
	כותיה דרב אסי מסתברא, דהאידינא ידעינן בקביעא דירחא וקא עבדינן תרי יומי.	אביי:												■	ד.
	כותיה דרב מסתברא.	דתנן:												■	ד.
	בראשונה היו משיאין משואות, משקלקלו הכותים התקינו שיהו שלוחין יוצאין.													■	ד.
	ואילו בטלו כותים עבדינן חד יומא, והיכא דמטו שלוחין עבדינן חד יומא.													■	ד.
	והשתא דידיענן בקביעא דירחא מאי טעמא עבדינן תרי יומי?	משום דשלחו מתם:												!	ד.
	הזהרו במנהג אבותיכם בידכם, זמנין דגורו שמדא ואתי לאקלקלי.	אתמר: [רב ושמואל]												■	ד.
	שני ימים טובים של ראש השנה, רב ושמואל דאמרי תרווייהו: נולדה בזה אסורה בזה.													■	ד.

<p>disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-< story-מעשה O</p>	<p>statement-מימרא ■ challenge-קושיא-⋮ question-שאלה-^ answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
--	--

Talmud Navigator

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	דתנו:											
בראשונה היו מקבלין עדות החדש כל " היום, פעם אחת נשתהו העדים לבא ונתקלקלו ה התקינו שלא יהו מקבלים את העדים אלא עד המנחה. ואם באו עדים מן המנחה ולמעלה היום קדש, ולמחר קדש.												